

טכס יום הזיכרון הכללי לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה
יום ב', 5.5.14, ה' באייר תשע"ד, 11:00 אולם הבורסה
(ועדת תרבות וחברה)

דברי ק. קורן, מ"מ נשיא הבורסה

אני נרגש לעמוד מעל בימה זו ולשאת דברים לפניכם ביום הזיכרון לחללי צבא הגנה לישראל, חללי המחתרות, אנשי כוחות הבטחון ונפגעי פעולות האיבה.

ביום הזיכרון מתייחדת מדינת ישראל עם בניה ובנותיה שנפלו במערכות ישראל ופעולות איבה בארץ ובחו"ל. אנו מתייחדים עם זכרם של הנופלים, שבמותם ציוו לנו את החיים, אלו שהקריבו את חייהם על מנת שנוכל לחיות בשלום ובביטחה בארץ הזאת.

יום הזיכרון הוא יום מיוחד עבורי, זיכרונות ורגשות רבים עולים וצפים בליבי ובמוחי במהלך היום.

ברשותכם, אנסה לחלוק אתכם מקצת מרגשותיי וזיכרונותיי האישיים, המאפיינים לדעתי את רגשות מרבית אזרחי מדינת ישראל.

סיימתי קורס קצינים בחיל-הנדסה, ערב מלחמת ששת הימים, במהלך 4 מלחמות הובלתי חיילים בשדות הקרב, לקחתי חלק בקרבות קשים שבהם נפגעו רבים מחיילינו. כאדם מאמין הנני מודה לקדוש-ברוך-הוא, שהצלחתי לעבור בשלום את התופת ויותר מכך, שתמיד הצלחתי להחזיר את חיילי בשלום הביתה.

אולם, לא כך היה אצל חבריי לנשק. כשאני מביט בתמונת המחזור של קורס הקצינים, המצב עגום ביותר, מרבית חברי לא צלחו את המלחמות ורובם אינם עוד בין החיים.

כמו שכבר ציינתי, עם כניסת יום הזיכרון, עולות וחולפות בראשי תמונות וזכרונות קשים מהמלחמות בהן לקחתי חלק.

אני נזכר בנגמ"שים עמוסים בגוויות של צנחנים מהקרב בחווה
הסינית, שערב קודם עוד חלפו על פנינו בצומת "לקקן" לקראת
הקרב הנורא ההוא.

אני זוכר את הטנקים הפגועים ובתוכם גופות חיילינו
השרופות לאורך ציר טרטור.

אני זוכר את המשימות האיומות לבדוק מלכודים של גופות
חיילים, טנקים ונגמ"שים פגועים שבתוכם גופות שרופות
וחלקי גופות, על מנת לסייע לחברת-קדישא הצבאית להביאם
לקבר ישראל.

אני נזכר בתקופת מלחמת ההתשה שמידי יום או שבוע, הייתי
קם בבוקר מעיין בעיתון ורואה מודעות ממוסגרות בשחור,
משם ניבטו אלי תמונות חברי, עם ההודעה על נפילתם בקרב.
אולם, כל זאת הוא כאין וכאפס, כשאתה צריך להגיע לבית
המשפחה של חבר/חייל שנהרג ולהסביר להורים כיצד קרה
הדבר.

אני יכול לומר לכם שאלו החוויות הקשות והנוראיות שחוויתי
בימי חי.

אתה רואה אנשים שבורים וכבויים, הברק מעיניהם נעלם
והניצוץ היחידי הן הדמעות שניקוות בצידי העין.

אתה רואה אנשים ששמחת חייהם נקטעה ברגע ועולמם חרב
עליהם, אתה שומע מההורים סיפורים על בניהם ובנותיהם, על
התוכניות שתכננו לעתיד ולעולם לא יתממשו, אתה שומע על
משפחה שאיבדה את המפרנס שלה, אתה שומע אבא במושב
חקלאי שכל כך חיכה להעביר את המשק לבנו והחלום נגדע,
רבים מאוד הסיפורים והלב נחמץ למשמע הדברים, אתה
בקושי מוצא את המילים על מנת לנחמם ולו במשהו.

במהלך כל השנה, כל אחד מאיתנו חי את שיגרת חייו, מחפש
את פרנסתו, חוגג את שמחותיו, ימי הולדת, בר-מצווה, חתונה
ועוד.

אולם, אנשים רבים בינינו, לצערי יותר מידי, חייהם כבר אינם חיים רגילים של שיגרה.

שמחת חייהם נעלמה, העצב ניבט דרך קבע מעיניהם והם חווים וחיים את אסונם הפרטי יום יום ורגע רגע.

היום, יותר מבכל יום, אנו מתייחדים ומשתתפים באבלם, מחבקים אותם ומנסים לעודד אותם, על מנת לנסות ולהקל עליהם ביגונם.

ידעו משפחות השכול שאנו זוכרים את דמותם ועוז רוחם של 23,169 חללי צה"ל, בכל יום ובפרט ביום הזה ואנו חבים להם רבות.

אנו חייבים להמשיך במורשת שציוו לנו במותם, על מנת שקרבנם הגדול, לא יהיה לשווא.

בשמכם, אני מחבק את המשפחות ומצדיע לנופלים.

יהא זכרם ברוך !!!